

ΞΕΣΠΑΣΜΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΤΡΑ ΑΠΡΙΛΗΣ '99 ΑΤΙΜΟ

ΚΑΜΑΡΩΣΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΤΤΟΥΣ!

ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα διάστημα περιοδικής απουσίας πολύ μεγάλο. Μια σειρά δυσκολιών με πρώτη την οικονομική δεν μας έδιναν την δυνατότητα να είμαστε πιο σύντομοι στο ραντεβού μας.

- Στο διάστημα όμως που πέρασε ο Νίκος Μαζιώτης συνεχίζει να βρίσκεται φιλακισμένος στα μπουντρούμια του ελληνικού κράτους. Η συλλήψη του, μέσα από το τρομοθέαμα εκείνης της εποχής καθώς και όλη η διαδρομή της υπόθεσής του ως σήμερα, απέδειξε καθαρά το πόσο απροετοίμαστοι ήμασταν όλοι μας να αντιμετωπίσουμε μια τέτοια κατάσταση. Η αδυναμία να ξεπεράσουμε τις διαφορές μας ήταν έκδηλη σε κάθε μας βήμα. Η μη συνεννόηση μεταξύ μας (και μιλάμε πάντα για τον «χώρο» στην Πάτρα) παρά την έκδηλη αλληλεγγύη μας δεν μας άφησε να ορθώσουμε ένα λόγο ικανό να σπάσει τα τείχη της σιωπής που επικρατούσε παρά ελαχίστων εξαίρεσεων. Ακόμα και σήμερα όπου περιμένουμε την ημερομηνία ορισμού της δίκης του Νίκου (έστω και αν γνωρίζουμε ότι σ' αυτή τη δικαιοσύνη δεν μπορούμε να στηρίξουμε ίχνος ελπίδας και φυσικά δεν μπορούμε να της δείχνουμε ίχνος εμπιστοσύνης, ούτως ή άλλως η δικαιοσύνη θα αποδοθεί στα οδοφράγματα) δεν έχουμε καταφέρει να κάνουμε την έκδηλη αλληλεγγύη που τόσο έχουμε συζητήσει. Η πρόταση όμως μένει πάντα ανοιχτή προς όλους...
- Το Ιούνη δόθηκαν μια σειρά από μάχες. Οι καθηγητές κατέβηκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα, φυσικά οι αναρχικοί δεν έλειψαν. Όμως, όπως οι περισσότερες μάχες έχουν αιχμαλώτους έτσι και αυτή δεν έληξε χωρίς απώλειες. Συνελήφθησαν πολλοί, μέσα σ' αυτούς και ο Κώστας Μητροπέτρος. Όλοι αφέθηκαν «ελεύθεροι» εκτός από τον Κώστα όπου πρώτα ως καταζητούμενος και στη συνέχεια ως κρατούμενος στα χέρια του κράτους δίνει την μάχη για την απελευθέρωσή του. Ο Κώστας είχε κάτι που τους τρόμαξε, είχε την αξιοπρέπεια να τους φωνάζει ότι «... ήταν εκεί οδηγούμενος από την επιθυμία του για συνάντηση και σύμπραξη πέρα από τα όρια του γνωστού και δεδομένου, οδηγούμενος από τη λύσσα του ενάντια σε ό,τι δυναστεύει και κατακερματίζει τον άνθρωπο ...» Έπρεπε να τον φιλακίσουν όπως κάθε τι ελεύθερο!
- Ο Νίκος Μαζιώτης και ο Κώστας Μητροπέτρος έξω από την όποια διαφορετικότητα των δύο υποθέσεων δεν είναι μόνοι τους. Ένας ολόκληρος κόσμος είναι στο πλευρό τους.

Τελειώνοντας...

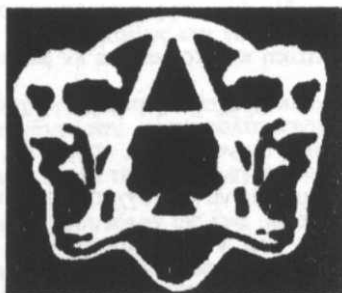
Αναφέρουμε ότι επιζητούμε τη σύνδεση όλου του αντιεξουσιαστικού – αναρχικού χώρου της Πάτρας(σε πρώτο βαθμό τουλάχιστον) , υπερβαίνοντας τις διαφορές απόψεων και πρακτικής μέσα από μια συνέλευση ατόμων και ομάδων με σκοπό να απαντήσουμε πλέον, οργανωμένα στους θρασύδειλους υπηρέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, του ΝΑΤΟ των ΗΠΑ και σε όλους τους διαχειριστές της περιβόητης νέας τάξης πραγμάτων, να εντείνουμε τον αναρχικό λόγο και πρακτική με σκοπό να μην αφήσουμε τα σχέδιά τους να περάσουν χωρίς αντίσταση.

Για επικοινωνία:

**Τ.Θ. 3028 (Ταχυδρομείο
Γούναρη)**

Τ.Κ. 262 22

ΠΑΤΡΑ

Η μικρή Γιουγκοσλαβίτσα...

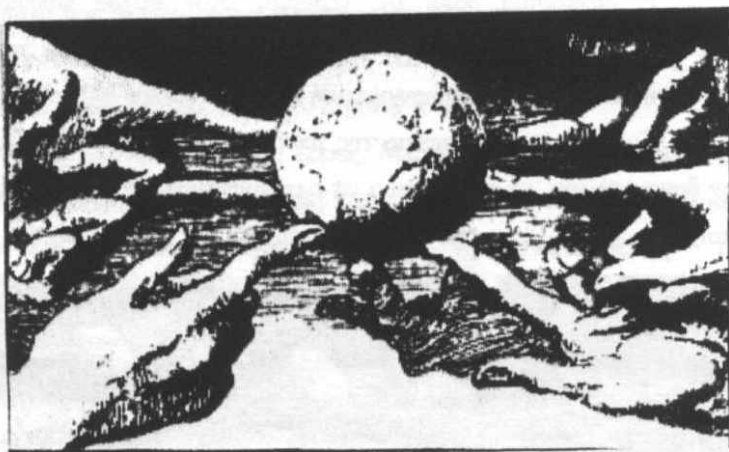
Για άλλη μια φορά στην ιστορία τους, η περιοχή των Βαλκανίων βρέθηκε στο «μάτι του κυκλώνα» των παγκοσμιοποιημένων οικονομικών συμφερόντων.

Το οικονομικό – πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ σε συνδυασμό με τα υποχείριά του, ΟΗΕ, ΝΑΤΟ και ΕΕ φαίνεται ότι δεν μπόρεσαν ή το θεώρησαν αναποτελεσματικό να κινητοποιήσουν τους ντόπιους οπαδούς τους έτσι ώστε να επιτύχουν μια έμμεση διαφύλαξη και προώθηση των πολύμορφων συμφερόντων τους στα Βαλκάνια.

Έτσι οι ένοπλοι ράμπτο, της παγκοσμιοποιημένης πλέον τάξης των μεσσαστών, που ακούν στο όνομα ΗΠΑ – ΝΑΤΟ, βγήκαν παγανιά στην Βαλκανική χερσόνησο για να συνετίσουν την κλίκα Μιλόσεβιτς, βομβαρδίζοντας κυρίως αμάχους (στρατηγική για την πτώση του ηθικού του εχθρού), ενώ εκκρεμεί ακόμη το ζήτημα της χερσαίας επέμβασης¹.

Η ιδέα της παγκοσμιοποίησης των αγορών με μια οικονομικοπολιτική και κοινωνική εν μέρει πρακτική (βλ. σύγχρονη αστική ηθική και λογική) έχει τις ρίζες της χρόνια πριν, όταν το 1935 περίπου 2500 έμμισθοι διανοούμενοι² της CIA, άρχισαν να δρομολογούν διαδικασίες προκειμένου να εκσυγχρονίσουν και να ανανεώσουν, με άλλα λόγια να δώσουν μια νέα δυναμική άρα και ώθηση στον παρακμάζοντα τότε πολιτικοοικονομικό φιλελευθερισμό της εποχής, η εξέλιξη του οποίου κατέληξε με μαθηματική ακρίβεια στον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο (ο

εκσυγχρονισμός του αίματος, όπως ταιριάζει σε κοινωνίες κυριαρχικού ετεροκαθορισμού).

Οι προνοητικοί διανοούμενοι της CIA καθώς και τα αφεντικά τους δεν το έβαλαν κάτω.

Παρόλα τα εμπόδια που συνάντησαν στην πολύχρονη πορεία τους³, κατέφεραν, συνεπικουρούμενοι από την ιδεολογικοστρατηγική ύπαρξη του ανατολικού μπλοκ⁴, το οποίο ευθυνόταν ως ένα μεγάλο βαθμό για την ανυπαρξία ενός αξιόλογου και αξιόμαχου συμπλέγματος αντί - ιδεωδών, να επιβάλλουν εν μέρει τα νεοφιλελεύθερα πλέον ιδεώδη, πολιτικοκοινωνική έκφραση των οποίων αποτελεί η παγκοσμιοποίηση.

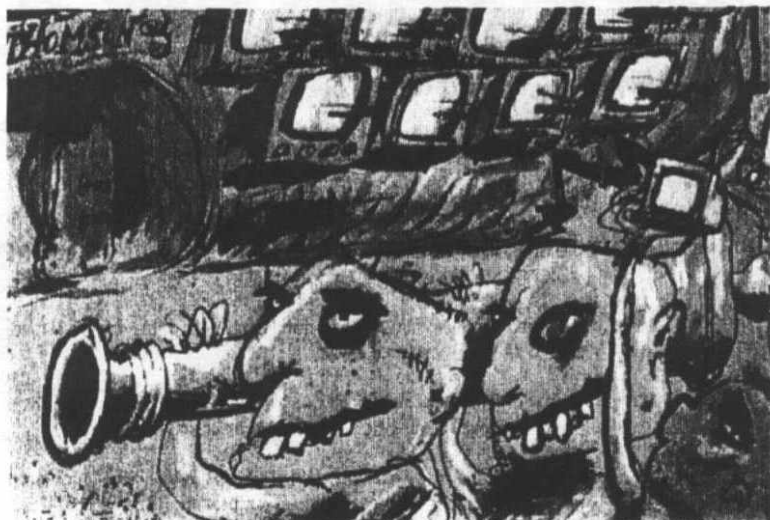
Μετά την ιδεολογικοστρατηγική κατάρρευση του σοσιαλισμού⁵ τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν και τόσο ευνοϊκά για την νεοφιλελεύθερη

απόχρωση της δυτικής κυριαρχίας (η σοσιαλιστική της απόχρωση, γνωστή ως περεστρόικα, απέτυχε παταγωδώς).

«Έχουμε μπροστά μας έναν κόσμο μυστηριώδη παρά ποτέ», παραδέχεται ο τότε διευθυντής της CIA.

Η παγκόσμια δομή της εξουσίας στον ψυχρό πόλεμο ήταν ουσιαστικά διπολική, ενώ η υπό διαμόρφωση ακόμη δομή της στην σημερινή εποχή είναι πολύ διαφορετική και περισσότερο πολύπλοκη.

Το αριστερό προσωπείο της μπορεί να μην πέθανε, αλλά έχασε την δυναμική του, με αποτέλεσμα να απελευθερωθεί το εξουσιαστικό της στοιχείο – ζόμπι, το οποίο πλέον λειτουργεί εξ' ολοκλήρου όχι μόνον

σύμφωνα με τις επιταγές της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, αλλά και ως ένα ενδεδειγμένο μέσο για την περαιτέρω επιβολή της επάνω στις

μάζες και μάλιστα με το μικρότερο δυνατό τίμημα (ο «αριστερός» τρόπος εκμετάλλευσης ανέκαθεν συναντούσε τις λιγότερες αντιδράσεις).

Στην εποχή μας οι ιδεολογικοί απόγονοι του Μαρξισμού δεν ονομάζονται Λένιν, Τρότσκι, Στάλιν, Μάο, Κάστρο, Χο Τσι Μινχ, Κ.Κ κλπ., αλλά Σολάνα, Κλίντον, Μπλερ, Σρέντερ, Σημίτης κλπ. Με

ιδεολογικούς καθοδηγητές τους Σόρας, Μέρντοχ, Μπάφειτ, Χαντινγκτον, Κίσινγκερ, Μπέργκερ, Μπρζεζίνσκι καθώς και «ευαγή ιδρύματα» γνωστά ως Think tank, τα οποία παράγουν ιδέες. Με την κατάρρευση του ψευδοάθρησκου και εν γένει αθεϊστικού σοσιαλισμού έγινε φανερό ότι η περιθωριοποιημένη ιδεολογικά και κοινωνικά χριστιανική θρησκεία (της κυρίαρχης Δύσης) έδωσε επιτυχώς την θέση της στην νέα θρησκεία, αυτή των ΜΜΕ, τα οποία ως τέτοια, αποτελούν την λογική, ηθική, ιδεολογική, πολιτιστική, αλλά και μεταφυσική έκταση και προέκταση της δυτικής κυριαρχίας.

Έτσι το γνωστό σύνθημα «Αλήτες Ρουφιάνοι Δημοσιογράφοι», όχι μόνον αποτελεί ένα ελάχιστο μπροστά στον πραγματικό ρόλο των ΜΜΕ, αλλά λύνει και τα μάτια όσων θεωρούν τους δημοσιογράφους απλά ως αλήτες και όχι ως αρχιερείς της νέας θρησκείας, που ως τέτοια παθητικοποιεί και στην συνέχεια μετατρέπει το άβουλο πλέον άτομο σε «ιδανικό» μόριο μιας μάζας προς εκμετάλλευσή⁶.

Στην εποχή μας λοιπόν άρχισε να γίνεται περισσότερο κατανοητό ότι τα γεγονότα δεν ξεφυτρώνουν από μόνα τους, αλλά έχουν μια προ – ιστορία, η οποία μάλιστα αποτελεί μια δρομολογηθείσα έκφραση ιδεών, ιδεολογιών, θεωριών, οι οποίες βέβαια με τη σειρά τους απορρέουν από

ποικιλόμορφα συμφέροντα και μεταλλαγμένες ανάγκες (υλικές και πνευματικές).

Επειδή η πατριαρχία ως μύχια λογική της κυριαρχίας άρχισε να πνέει, στην εποχή μας τα λείσθια.

Επειδή το ανθρώπινο προϊόν – μικροαστός (ως λογική, ηθική και κουλτούρα) δεν το αλυσοδένουν τόσο οι δεσμοφύλακες, δεν το καταδυναστεύουν τόσο οι μπάτσοι, ούτε το απειλούν τόσο τα τανκς, αλλά κάτι χειρότερο. Ο εξουσιαστικά μεταλλαγμένος λόγος της κυριαρχίας (με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου).

Επειδή ο μεγαλύτερος εχθρός των αντί -κινήματων αποδείχτηκε ο εαυτός του.

Επειδή το «χτίσιμο του παλατιού με τα εννιά πατώματα άρχισε από μια χούφτα χώμα⁷ ».

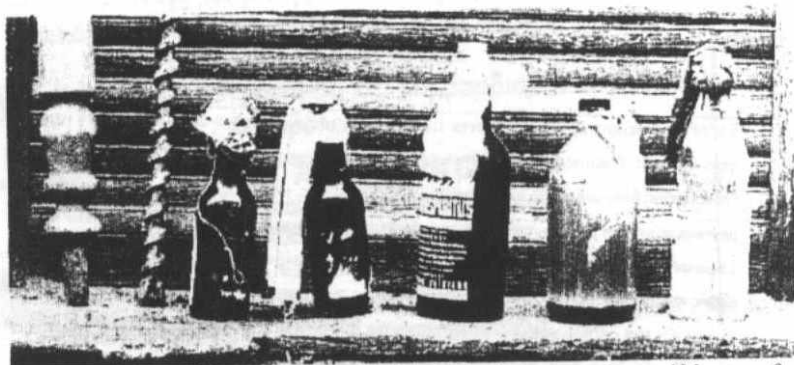
Επειδή η εξουσία, ως φιλοσοφική θεώρηση και μήτρα, κυρίως της κυριαρχίας, δεν εξαλείφεται, αλλά, αποδυναμώνεται, περιθωριοποιείται και «φυλακίζεται»⁸, από ένα κοινωνικό σύνολο το οποίο κυρίως δομικά⁹, λειτουργεί ως «αποσυμπιεστής» ενός πολύμορφα ζωικού πυρήνα (απελευθέρωση της «φύσης των πραγμάτων») δηλαδή από ένα κοινωνικό σύνολο με μια «αντιεξουσιαστικά μεταφυσική» θεώρηση και προοπτική.

Επειδή η γνώση μπορεί να είναι δύναμη, η εξερεύνηση όμως της «φύσης των πραγμάτων αποτελεί απελευθέρωση.

Επειδή ως τώρα αποτελούσαμε την ριζοσπαστική *αντίδραση* στη συντηρητική *δράση* της κυριαρχίας, με την τελική όμως *σύνθεση* να είναι

υπέρ της κυριαρχίας, με τα όποια θετικά αποτελέσματα που προέκυπταν για εμάς από αυτήν την σχέση.

Επειδή υπάρχουν τόσοι και τόσοι αριστεροί, αριστεριστές,

προοδευτικοί και τώρα τελευταία και δεξιοί, οι οποίοι κάλλιστα θα μπορούσαν να παίξουν και καλύτερα μάλιστα από εμάς, τον άχαρο άχρηστο και γραφικό ρόλο της αντίδρασης στην δράση της κυριαρχίας.

Επειδή είναι καιρός να οργανώσουμε την δικιά μας διαλεκτική σχέση (δράση , αντίδραση , σύνθεση) εναντίον της δικιάς τους, οπότε η σύγκρουση θα εξελιχθεί σε μια σύγκρουση μεταξύ του κόσμου της κυριαρχίας που απορρέει από μη – φυσικές, μεταλλαγμένες ανάγκες του κόσμου και της αντί – εξουσίας , που απορρέει από την βαθύτερη ανάγκη της βιωματικής περιγραφής (στο μέτρο του δυνατού) και εξωτερίκευσης «της φύσης των πραγμάτων» και όχι αυτών που υποδεικνύει η κυριαρχία».

Σε μια εποχή λοιπόν όπου η κυριαρχία έχει χάσει ουσιαστικά το αριστερό της άλλοθι – μπαστούνι, το οποίο στο παρελθόν λειτουργούσε ως τέτοιο¹¹, τι μέλλει γενέσθαι;

«Βλέπε με τα φώτα της εποχής σου, αλλά επέστρεφε στον Λόγο¹²».

Για όλα αυτά όμως θα αναφερθούμε διεξοδικότερα σε επόμενα τεύχη.

1. Το 94% περίπου των θυμάτων κατά την διάρκεια του πρόσφατου εμφύλιου στην Γιουγκοσλαβία ήταν άμαχοι! Όποιος δεν σπάζεται – υποψιάζεται πνευματικά και υλικά μήπως ... πεθαίνει;
2. Οι άμισθοι διανοούμενοι απλά παίζουν τον ρόλο της «πόντιας πόρνης», υπάρχουν βέβαια και μερικοί οι οποίοι βρίσκονται στον ραφιναρισμένο «κόσμο τους».
3. Σύμφωνα με απόρρητες εκθέσεις της CIA αυτά αναφέρονταν στην δεκαετία του '50 και στις αρχές της δεκαετίας του '60 βλ. αντικουλτούρα, καταστασιακοί, «επιανεμφάνιση» αναρχικών.
4. Η ύπαρξη του οποίου χρησίμεψε ως τέτοια όχι μόνον από την έναρξη της ισχύος του από το 1917 στην Ρωσία έως την αναμενόμενη κατάρρευσή του, αλλά και από την επικράτηση του Μαρξισμού στην Α' Διεθνή.
5. Το έντονο εξουσιαστικό στοιχείο του Μαρξισμού αποδείχθηκε ότι εκ των πραγμάτων θα οδηγούσε ιστορικά στον «υπαρκτό σοσιαλισμό» και στην μετέπειτα κατάρρευσή του.
6. Άλλωστε έτσι λειτουργούν ιστορικά οι θρησκείες και οτιδήποτε υποκαθιστούσε ή υποκαθιστά τον ρόλο των θρησκειών.
7. Λάο Τσε
8. Το μεγάλο πλεονέκτημα, για εμάς, είναι ότι η ιστορία, ως ένα μεγάλο βαθμό κατοχυρώνει τις αντί – κατακτήσεις.
9. Το κοινωνικό σύνολο εδώ αναφέρεται ως δομική συνισταμένη υποκειμένων, συλλογικοτήτων ή ότι άλλο, τα οποία δεν συμπλέουν απαραίτητα.
10. Λογική, ηθική, κουλτούρας, μεταφυσικής.
11. Και μάλιστα μέσα από την αυθεντική πίστη των περισσότερων οπαδών της.
12. Λάο Τσε.

Ένας κόσμος που βρίσκεται σε κατάρρευση
ένας κόσμος αστραφτερός ξεχασμένος από τον ήλιο

Μια παρωδία που βρίσκεται σε εξέλιξη
ένας μανιακός, πλανητάρχης λέει, του κόσμου
αιμοχαρείς, αιμοδιψείς στον καθρέφτη του
Μια δολοφονία εις το όνομα της ειρήνης

ξεχασμένης πόρνης στα λεξικά τους

Κάποια άλλοι που πεινούν και ζητάνε μερίδιο
από την πίτα τα ψίχουλα να φάνε

Μια πολεμική μηχανή σε εγρήγορση και βομβαρδισμοί σε ρυθμό
πολυβόλου

και οι φωνές που σώπασαν

που είναι τα λόγια που είναι δυνατότερα απ' το σπαθί ;
που είναι ο φτωχός λαός που πεθαίνει το ίδιο;

Στην τηλεόραση ξαγρυπνάμε κοιμώμενοι τον ύπνο του δικαίου
ενστερνιζόμενοι

Και άλλοι τα όπλα να πάρουνε για την ορθοδοξία
Γελοία ανθρωπάκια όλοι τους, πόνια στου κόσμου την σκακιέρα
Και από την άλλη μεριά

οι άνθρωποι που πεθαίνουνε

Οι άνθρωποι που πεινούνε

Σειρήνες, καταφύγια, τα δάκρυα των παιδιών στα μάτια

Μια ζωή που προσυπογράφηκε

Και μια προπαγάνδα στο κεφάλι τους

Κουρνιαχτό εθνικόφρονας υστερίας

Σεγυμνωμένοι στο κουφάρι της λήθης τους

Και οι φτωχοί συγγενείς πιο πέρα

Ένα κράτος, θέλουν, ίσως, να φτιάξουνε

Μα τώρα τα κορμιά τους, στα τέσσερα σημεία είναι διασκορπισμένα

Σε όλους λοιπόν να ουρλιάξουμε

Πως στον παλιό τον κόσμο θα υφάνουμε το σάβανο που
όλοι ποθούνει!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΣΚΟΠΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δεν την θυμάμαι ακριβώς την ημέρα που κατετάγηκα Έβρεχε και η Κόρινθος ακουγόταν στις ειδήσεις, τα τρένα απεργούσαν. Πήγα Αυλώνα με κάποιον που συνάντησα στο σταθμό των λεωφορείων. Πέρασα την πύλη χωρίς συναίσθημα, χωρίς φόβο ή ένταση. Πέρασα την πύλη.

Οι πρώτες δύο – τρεις μέρες έχουν ταχύτητα εθνικής και τα πάντα γίνονται μαζικά, παρουσιαστήκαμε 1700 άτομα σε τρεις μέρες. Ήμουν συνέχεια σε ουρές και απαντούσα σε ερωτήσεις καταγιγιστικές. Όνομα, ηλικία, επάγγελμα, θρησκεία (να βάλω άθεος; δεν στο συνιστώ), ύψος, φάρδος, Τραύματα, αρρώστιες, έχω δύο αρχίδια; Έχω, από κει πηγαίντε.

Δεν θυμάμαι να μπαίνω στον θάλαμο, δεν θυμάμαι να διαλέγω το κρεβάτι, δεν θυμάμαι πως κοιμήθηκα πρώτη φορά στον στρατώνα. Θυμάμαι πως ξύπνησα φρέσκος, ήρεμος και σίγουρος.

Μαζεμένοι όπως πάντα σε μπουλούκι, έξω από την ΕΝΔΥΣΗ να περιμένουμε, όπως πάντα, ώρες μέχρι το προηγούμενο μπουλούκι μπει μέσα ντυμένο χουλιγκάνι, φοιτητής μηχανόβιος, μικροαστός, αγρότης. Μπερδεμένος. Βγει ντυμένος στρατιώτης με λυμένα κορδόνια, στραβοφορεμένο ντζόκεϋ, κουβαλώντας Le Loucanique. Είναι η σειρά μου, μπαίνω και σταδιακά βήμα – βήμα γίνομαι χακί. Βγάλε τα παπούτσια και τις κάλτσες, βγάλε το παντελόνι, βγάλε το μπλουζάκι, βάλε και το ντζόκεϋ και το τζάκετ, πάρε τις Ε.Σ. πετσέτες,

κάλτσες εσώρουχα, οδοντόβουρτσα, ταυτότητα, πάρτα όλα και φύγε, γρήγορα, γρήγορα, ΓΡΗΓΟΡΑ.

Ο θάλαμος έχει 25 κρεβάτια και άρα 25 κατοίκους. Ο ένας είναι παλιός που τον έχουν εκεί μέσα ως «υπεύθυνο», μόνο που ο δικός μας υπεύθυνος είναι αρχιτέκτονας της ντρόγκας και τις πρώτες μέρες μέτραγε τα άδεια κρεβάτια και τα γέμιζε με άτομα δικής του επιλογής, με αποτέλεσμα να έχουμε στο θάλαμο και κανά δύο ζάκια. Ως εκ τούτου ξεψαρώσανε και οι υπόλοιποι πότες και έχει δημιουργηθεί μια γκρούπα ερυθρόφθαλμων.

Άλλοι είναι μικροί και μιλάνε για την πενταήμερη και την ιερότητα του heavy metal, άλλοι είναι πτυχιούχοι από έξω, άλλος είναι χριστιανός, άλλος πρόσκοπος, άλλος μηχανικός αυτοκινήτων, άλλος αρραβωνιασμένος, άλλος εγώ. Όλοι σαχλαμαρίζουμε σαν δωδεκάχρονα και φωνάζουμε και βρίζουμε και τραγουδάμε πήγε πάλι πέντε / παρά πέντε. Ο Δούκας τα απογεύματα παίζει την κιθάρα: αλήτη μ' είπες μια βραδιά κι ο Τρίπολη χορεύει στο όνομα της γκόμενας που τον περιμένει. Ο Άλκης καθαρίζει τις τουαλέτες και φωνάζει που δεν βοηθάμε, ο Μουσταφά ακούει στο walkman Cypress Hill ενώ ο Βαγγέλης γράφει με τις ώρες.

...

Χτες έκατσα το πρωί 4 ώρες στη σκοπιά. 4 ώρες μόνος, όρθιος και εκτεθειμένος στις ορέξεις του κάθε μαλάκα. Γύρω μου σε ακτίνα 50 μέτρων άλλες δύο σκοπιές, άλλοι δύο άντρες ένστολοι, ένοπλοι να αναρωτιούνται «τι κάνω εγώ εδώ πέρα»

φυλάξου από ανύπαρκτους εχθρούς. Μεσ την οθόνη του μυαλού μου deconstructive μοντάζ: να' ταν από κάτω ο Ισθμός, ρέοντα γαλάζια νερά και να πήδαγα, να' ταν πίσω μου τα δέντρα άνθρωποι και να γελούσαν, να' μουν η γάτα απέναντι και η καρακάξα πιο κει ο παλιός, να' ταν το πάτωμα

ασπρόμαυρο και να' μουν το πιόνι. Να' ταν λέει να ερχόταν ο δοίκας και να μου την έλεγε και γω να γέμιζα το G και να στεκόμουν απέναντί του, σαν τον Πατσίνο στο scarface, να τον κοιτώ και να τον βρίζω. Νάτανε λέει...

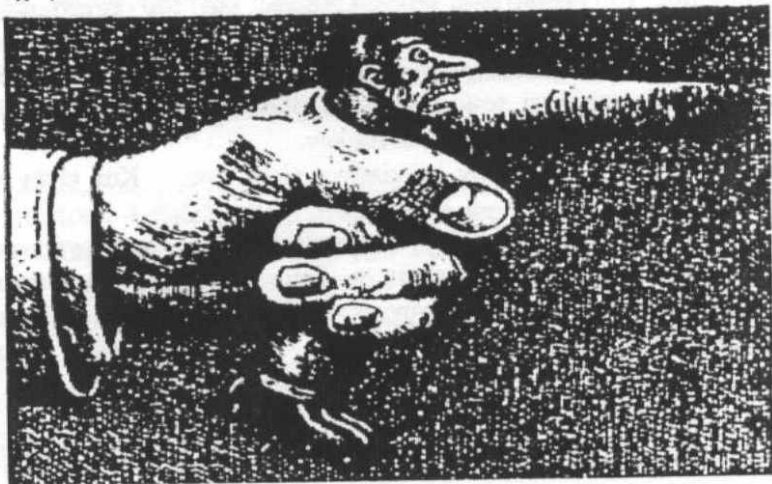
*Έστω και αν μας σέρνουν με το ζόρι στο στρατό
ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΟΥ ΘΑ ΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΠΟΥ
ΜΑΣ ΔΙΝΟΥΝ !*

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΩΡΑ ΜΗΛΕΝ...

Ένα φάντασμα πλανιέται στην Ελλάδα. Όχι βέβαια αυτό του κομμουνισμού (ούτε αυτό του Παπανδρέου) αλλά το φάντασμα της αναδιάρθρωσης της παραγωγής. Και για την αποκωδικοποίηση των λέξεων αυτών που σήμερα ονομάζουμε εκσυγχρονισμό (και πολλοί αφελείς επιμένουν να τον μορφοποιούν με το ΠΑ.ΣΟ.Κ.) δεν είναι τίποτα άλλο από τα παρακάτω. Η αναδιάρθρωση της παραγωγής εκφράζεται με τον νόμο Αρσένη, τα τοπικά σύμφωνα απασχόλησης, την ΜΑΙ, την εξυγίανση των ΔΕΚΟ κ.α. Και ποιοι οι φορείς του «καινούργιου αυτού θαυμαστού κόσμου;» Η ευρωπαϊκή ένωση και τα ευρωπαϊκά μεγαλο-αφεντικά με την πλήρη συναίνεση και συνεισφορά των διεθνών αφεντικών (και εδώ δικαιώνεται πια με τη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου ο αναρχικός χώρος που εδώ και δεκαετίες έλεγε πως τα αφεντικά δεν έχουν πατρίδα).

Η μόνη ουσιαστική αντίσταση που υπήρξε από τα στρώματα που χτύπησε ο «εκσυγχρονισμός» ήταν οι μαθητές που εξεγέρθηκαν το χειμώνα που μας πέρασε ενάντια στην πιο ολοκληρωτική επιλογή

του κεφαλαίου στο χώρο της εκπαίδευσης τα τελευταία χρόνια, τον νόμο 2525. Ένας νόμος που ξεκινά απ' την πρώτη βαθμίδα της εκπαίδευσης μέχρι την τελευταία και ισοπεδώνει κυριολεκτικά την εκπαιδευτική διαδικασία που ίσχυε μέχρι σήμερα. Στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση εντείνεται η εντατικοποίηση και η πειθάρχηση καθώς οι μαθητές τώρα πια περισσότερο από ποτέ άλλοτε πρέπει να βρίσκονται στο κυνήγι των διδακτικών μονάδων που θα τους προσφέρει το εισιτήριο για την ανώτατη εκπαίδευση και μια θέση (!!!) σ' έναν ψεύτικο ήλιο.

Το λύκειο τεχνικοποιείται όλο και περισσότερο και το ξεκαθάρισμα των «ικανών» (ή αλλιώς των φραγκάτων) απ' την δευτέρα λυκείου κιόλας αναπαράγει και αυξάνει την ταξικότητα του σχολείου και της γνώσης. Μπόρες και καταιγίδες έχουν να αντιμετωπίσουν οι μαθητές με τις 82 συνολικά γραπτές εξετάσεις, τα καθημερινά προφορικά τεστ, τα τεστ δεξιοτήτων(;) και το κυνήγι των λεγόμενων διδακτικών μονάδων που θα τους εξασφαλίσουν την ελεύθερη (τι ειρωνεία αλήθεια κρύβεται πίσω απ' αυτήν τη λέξη) πρόσβαση.

Στην τριτοβάθμια εκπαίδευση τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα και εύκολα. Κατακερματισμός των πτυχίων με παράλληλη δημιουργία τμημάτων πλήρης ειδίκευσης (ΠΣΕ), περιορισμός του γνωστικού πεδίου καθώς και του εργασιακού, εισαγωγή των εταιρειών στα Πανεπιστήμια (εφόσον μετά το τέλος της κοινοτικής χρηματοδότησης των ΕΠΕΑΕΚ κάθε τμήμα θα πρέπει να εξασφαλίσει τους πόρους επιβίωσής του) και σταδιακή προώθηση των ιδιωτικών Πανεπιστημίων.

Ο στόχος όλων των παραπάνω είναι ένας. Και είναι το μυαλό μας.

Η γενικότερη φιλοσοφία της αναδιαρθρωμένης παραγωγής και αυτών που την ελέγχουν είναι η δημιουργία ενός πειθήνιου εργαζόμενου – υπηκόου. Του σύγχρονου υποταγμένου και απόλυτα πειθαρχημένου ρομποτανθρώπου που θα είναι «δια βίου

καταρτιζόμενος και εκπαιδεύσιμος ή αλλιώς δια βίου εργαζόμενος με συνεχείς ημερομηνίες λήξης (καθώς όταν η ειδικεισή του από τις κατακερματισμένες σχολές θα ξεπερνιέται θα πετιέται έξω απ' τις εταιρείες και την δουλειά για να επανιδεικευτεί σε τμήματα νέας ειδικεισης) Άβε η δουλοπρεπής επιβίωση.

Η μόνη αντίσταση στην επέλαση της κυριαρχίας προήρθε απ' τον μαθητικό χώρο με μια εξέγερση αρκετά εντυπωσιακή. Οι μαθητές στις αρχές της σχολικής χρονιάς κατέλαβαν τα σχολεία τους και ξεχύθηκαν στους δρόμους χωρίς καμιά διάθεση απαξίωσης, αυτό θα ήταν και άδικο άλλωστε, του αγωνιστικού κομματιού του φοιτητικού – εκπαιδευτικού χώρου, θα διαφωνήσουμε όμως με την καθολίκευση της μαθητικής εξέγερσης σαν εξέγερση της εκπαιδευτικής κοινότητας. Απ' ότι φάνηκε το φοιτητικό – εκπαιδευτικό κίνημα (καλύτερα να το αναφερθεί ως κούνημα) ήταν πολύ λίγο των περιστάσεων και της εξέλιξης του αγώνα ενάντια στο νόμο 2525.

Γιατί όμως οι μαθητές;

Ξεφεύγοντας απ' την έτσι κι αλλιώς πάντα υπαρκτή εν δυνάμει επαναστατικότητα και εξεγερτικότητα της φύσης του νέου μαθητή πρέπει να δούμε καθαρά ποιοι άλλοι λόγοι συντέλεσαν ώστε οι μαθητές να βγουν αγωνιστικά, τρεις μήνες σε κινητοποιήσεις. Ένας λόγος είναι ότι οι μαθητές σε πρώτο επίπεδο τουλάχιστον είχαν ένα πολύ καλό «πνευματικό» γονέα και δεν είναι άλλος από ένα κομμάτι των καθηγητών τους (ανεξάρτητα απ' την κριτική που θα έκανε κανένας στον ίδιο το ρόλο τους ως καθοδηγητές) και οι οποίοι τον περασμένο Ιούνη ξέχασαν για λίγο το ρόλο τους και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής έξω από τα εξεταστικά κέντρα, ξεπερνώντας σε κάποιες περιπτώσεις τα στενά συντεχνιακά τους συμφέροντα. Αν στα παραπάνω προσθέσουμε και την απέχθεια που δημιουργεί απ' τη φύση του το σχολείο – φυλακή στον

μαθητή και το μπάχαλο που επικρατούσε στα σχολεία η προσπάθεια εφαρμογής του Νόμου 2525 γίνεται αντιληπτό το γιατί οι μαθητές (χωρίς ποτέ να ξεχνάμε την ανεπάρκεια και την υποταγή του φοιτητικού – εκπαιδευτικού χώρου πέρα από ελάχιστες εξαιρέσεις).

Στα χαρακτηριστικά του αγώνα των μαθητών πρέπει να σταθεί κανείς με πολύ προσοχή. Και αυτό γιατί αυτός ο αγώνας είχε χαρακτηριστικά που έχει και ο ευρύτερος αναρχικός - αντιεξουσιαστικός “χώρος”. Για παράδειγμα ένα σημαντικό

χαρακτηριστικό του ήταν το συγκρουσιακό στοιχείο το οποίο ήταν διάχυτο αλλά και αποδεκτό απ’ το μεγαλύτερο μέρος των μαθητών. Ύστερα από ένα δίμηνο εμπαιγμού και κοροϊδίας των εξουσιαστών – κυβερνώντων οι μαθητές συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής αλλά και προσπάθειες καταλήψεων νομαρχιών σε όλη την Ελλάδα έγιναν. Συγκρούσεις συνειδητές όπου όλες είχαν ως στόχο τις νομαρχίες, τις τράπεζες, τα δικαστήρια, τους μπάτσους.

Επίσης οι μαθητές κατάλαβαν από νωρίς το ρόλο των ΜΜΕ τα οποία στην αρχή «χάιδευαν» τις κινητοποιήσεις και στην πορεία άρχισαν το «θεάρεστο» λειτούργημά τους αυτό της (παρα)πληροφόρησης. Αυτό φυσικά δεν άρεσε στις χιλιάδες των οργισμένων μαθητών που κατέβαιναν σε κάθε πορεία σε όλη την Ελλάδα. Έτσι, οι επιθέσεις προς τα κοράκια – νταβατζήδες της συνείδησής μας ήρθαν ως θεία δίκη.

Αυτό όμως που αξίζει να σταθεί κανείς είναι η αυτοοργανωτική διάθεση των μαθητών. Δεν δέχτηκαν το πατρονάρισμα που παραδοσιακά επιχειρούν οι αριστεριστικές οργανώσεις και έφαγαν λάσπη (αλλά και ξύλο στην Πάτρα), οι κνίτες μάταια επιχείρησαν να ενεργοποιήσουν τον μηχανισμό καπελώματος με τα πανελλαδικά συντονιστικά, οι μαθητές και κυρίως εδώ στην Πάτρα ενεργοποίησαν τις αχρησιμοποίητες και αχρηστεμένες για αρκετά χρόνια τώρα γενικές τους συνελεύσεις ξεφεύγοντας από τις πατροπαράδοτες κλειστές επιτροπές κατάληψης ή αγώνα. Μάλιστα (τουλάχιστον στην Πάτρα) είχαν ορίσει και μια γενική συνέλευση κάθε εβδομάδα όλων των σχολείων σ' ένα κεντρικό σχολείο της πόλης.

Παρόλα αυτά ήταν φανερά τα προβλήματα οργάνωσης μεταξύ τους καθώς και η ανεπάρκειά τους να παράγουν πολιτικό λόγο με αποτέλεσμα να εγκλωβίζονται πολλές φορές σε αριστεριστικά ψευτό – αιτήματα.

Το ερώτημα που κάθε φορά μπαίνει είναι αν τελικά αυτό ο αγώνας είχε θετικό ή αρνητικό αποτέλεσμα.

Αν το κριτήριο για να απαντήσει κανείς σ' αυτό είναι σε σχέση με το στόχο που τέθηκε δηλαδή η άμεση και συνολική κατάργηση του Νόμου Αρσένη τότε η απάντηση πρέπει να είναι αρνητική. Αυτό όμως που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είναι και ο εχθρός, στην προκειμένη περίπτωση το κράτος. Ένας παντοδύναμος αλλά όχι ανίκητος εχθρός που και σε αυτή την περίπτωση επιστράτευσε όλες τις κατασταλτικές δυνάμεις του.

- **Μπάτσοι:** Παντού και πάντα παρών να δείρουν, να συλλάβουν, να φοβίσουν, να πετάζουν χημικά και να προστατέψουν σαν καλά σκυλιά τα αφεντικά τους. Και πράγματι 30 συλλήψεις στην Πάτρα, δεκάδες σε όλη την Ελλάδα και ο Βασίλης Ευαγγελίδης ελεύθερος μετά από 31 μέρες απεργία πείνας.
- **ΜΜΕ:** Τι να πει κανείς για αυτά τα παιδιά που πάντα προτάσσουν τα στήθη τους για να πληροφορήσουν τον Έλληνα πολίτη. Αυτά τα ανθρωποειδή φρόντισαν να παίξουν καλά το ρόλο τους, άλλες φορές σπέρνοντας το ψεύδος, και άλλες προσπαθώντας να οδηγήσουν τους μαθητές κάτω από συγκεκριμένες γραμμές αγώνα και πάντα ικανοποιώντας τους εργοδότες τους.
- **Οικογένεια:** Τι να πούμε και γι' αυτό το θεσμό της «ομαλότητας» και της «αγάπης». Αγανακτισμένες πασοκομαϊμούδες (ή αλλιώς γονείς) και όχι μόνο, να κάνουν ντου και να καταλαμ-βάνουν τα ήδη κατελημμένα σχολεία από μαθητές ή άλλες φορές να ασκούν ψυχολογική βία (σε ορισμένες περιπτώσεις και σωματική) όπως μόνο αυτοί ξέρουν.
- **Δικαστές – Εισαγγελείς:** Δικαιοσύνη ορατότης μηδέν. Έτοιμοι και αυτοί, υπάκουοι στις προσταγές των αφεντικών τους, μπουκάρουν στα σχολεία και τρομοκρατούν, καταδικάζουν σε φυλάκιση τους 11 στην Πάτρα για φθορά ξένης ιδιοκτησίας και διατάραξη κοινής ειρήνης και έπεται συνέχεια στον αγώνα τους για ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων.

Όλοι αυτοί ήταν οι μηχανισμοί του κράτους που είχαν να αντιμετωπίσουν οι μαθητές και που τελικά κράτησαν το νόμο ψηλά. Όμως μπορεί οι μαθητές να έχασαν αυτή τη μάχη, αλλά κρίνοντας απ' τα νεανικά τους πρόσωπα μπορεί κανείς να πει με σιγουριά ότι όλο το παραπάνω σκυλολόι έχασε πολλές μελλοντικές αλλοτριωμένες συνειδήσεις που τις κέρδισε η επαναστατική υπόθεση.

Και έπεται συνέχεια

Οι «καλύτερες» μέρες δεν ήρθαν ακόμα
... Εξάλλου ο πόλεμος δεν τελείωσε.

Η ζωή πέρα από τους αριθμούς

Θα ήταν πολύ χρήσιμο, έστω και για λίγο να δούμε τι βρίσκεται πέρα από την καταμέτρηση των γεγονότων, την αριθμοποίηση μιας ιστορικής ασυνέχειας.

Ο αναίμακτος πόλεμος, η νέα λογική της θεαματικής κοινωνίας αποτελεί την ταυτοποίηση της αριθμοποίησης της ζωής.

Με τη σκέψη ότι «πάνω – κάτω χίλιοι νεκροί δεν είναι πολλοί», η πολεμική μηχανή της δυτικής κυριαρχίας επιτίθεται σε μία από τις πιο 'νέες' ιστορικά περιφέρειες των εκτός δύσης καπιταλιστικών χωρών. Το NATO υποστηριζόμενο ακόμα και από τους ίδιους τους 'αυτοαποκαλούμενους' του εχθρούς γράφει τα στατιστικά δεδομένα της σύγχρονης ιστορίας.

Τα media, ενοποιημένα πλέον, ουδετεροποιούνται σε βαθμό συνενοχής. Η καθημερινή ζωή μολύνεται από το μακάβριο μικρόβιο της πολεμικής ανταπόκρισης. Το ιστορικό υποκείμενο αφέθηκε στα χέρια της αντικειμενοποίησης της ιστορίας.

Κάτι δεν πάει καλά στην ιστορική καταγραφή. Τα γεγονότα θυμίζουν παραμονές του πρώτου παγκοσμίου. Μα

όχι, πολύ απλά όμως, η Ιστορία ανακυκλώνεται σε βαθμό που η ιστορική καταγραφή επιλέγεται σαν νούμερο από τηλεφωνικό κατάλογο.

Ακόμα και ο ισχυρισμός της προστασίας των αλβανοφώνων καταρρέει από μια σύντομη εκπνοή μετά από λαχάνιασμα, γιατί ο βομβαρδισμός είναι μια πράξη που ρίχνει το βιοτικό επίπεδο σε μη βιώσιμο βαθμό χωρίς πολλά λόγια. Ίσως ισχύει απλά ο μπακάλικος υπολογισμός ότι σε αυτό το παζάρι ανθρώπινων ζώων υπάρχουν δύο συναλλαγόμενοι εκ των οποίων ο ένας πάντα παίρνει. Εκτός αν πρόκειται για βόμβες τις οποίες απλόχερα σκορπά.

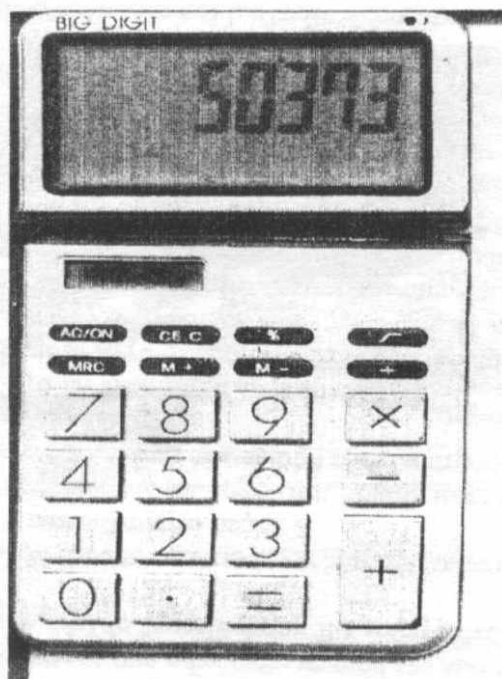
Η περίπτωση μιας εισβολής σε μια σχεδόν κεντροευρωπαϊκή χώρα τρομάζει την σε μόνιμο ύπνο Ευρώπη, και ίσως της υπενθυμίζει ότι η γηραιά δεν είναι μόνο γηραιά αλλά και ανίατη ασθενής.

Η τάση του θεάματος να εμπορευματοποιεί τα πάντα αυτή τη φορά εκδηλώθηκε σε ενοχλητικό βαθμό, ακόμα και για παραδοσιακά συντηρητικά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Το νέο αυτό super-seller προϊόν, οι βόμβες δίχως σύνορα, άρχισαν την πιο πρόσφατη ιστορία, με την πτώση τους στο Κουβέιτ, προορισμένες για κάποιον Χουσεϊν. Τώρα, ακολουθώντας τους νόμους τις αγορές, οφείλουν να πωληθούν και να χρησιμοποιηθούν ξανά. Στη πιο-νέα του μορφή όμως το προϊόν αυτό θα πρέπει να είναι λιγότερο επικίνδυνο ή τουλάχιστον η επικινδυνότητα του να είναι ελεγχόμενη. Δημιουργήθηκε λοιπόν το αντίθετο από τη βόμβα υδρογόνου - μια βόμβα που δεν τερματίζει ανθρώπινες ζωές αλλά τους αφήνει να σατίσουν στα ερείπια του αστικού τους περιβάλλοντος.

Μέσα σε όλο αυτό τι σχιζοειδές παραλήρημα του εθνικιστικού καπιταλισμού, οι θρησκείες, το θλιβερό αυτό πανηγύρι, με σταυροφόρο το καθολικό χριστιανισμό (που με την ίδια παλιά λογική του Μόνου Σωστού τσαλαπατά τους άπιστους) δικαιολογούν μια φοβερή τραγωδία.

Ο κακός καλός χτυπάει κάποιον κακό κακό και ο καλός καλός τον τιμωρεί γι' αυτό. Χτυπώντας τον. Ή αλλιώς η φτωχή (ονομαζόμενη) Σερβία που μόλις συνήλθε οικονομικά μετά από πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας (και σ' αυτό έχουν «βοηθήσει» και

κάποιοι έλληνες), στραπατσάρεται ξανά ως αυτό-επιλεγόμενο θύμα σε μία ακόμη απόδειξη της δυτικής κυριαρχίας, όχι μόνο στον τρίτο αλλά και στο 2 ½ κόσμο, αυτόν που δημιούργησε το «κραχ» του κομμουνισμού αυτού που κάποιοι

επικαλέστηκαν πως υπήρχε.

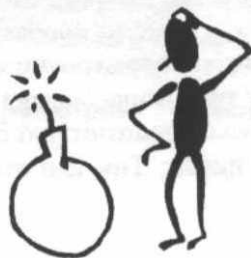
Το τσίρκο της Ε.Ε. που σα σκιά περιφέρεται στο background του υπολογιστή και πότε-πότε ξεσαλώνει στο screen saver, υποκρίνεται την ευημερία σε ένα κόσμο εφήμερο ως προς τις προοπτικές του.

Καθώς οι βόμβες επαναδιαμορφώνουν το πρόχειρο μετακομμουνιστικό αστικό περιβάλλον της (ονομαζόμενης) Σερβίας σε οικόπεδα με δόσεις, τα αμερικανικά χρηματιστήρια διανύουν μερικές από τις πιο ανθηρές τους ημέρες. Την ίδια στιγμή στο

μεγάλο προποτζίδικο της Σοφοκλέους ο 'λαϊκός καπιταλισμός έχει βρει την πιο κωμικοτραγική του έκφραση, παρά το δράμα ενός μεταμοντέρνου πολέμου που παίζεται στα Βαλκάνια. Προφανώς το ενδεχόμενο της λήξης της επίθεσης του NATO, θα δημιουργήσει αρκετές νέες θέσεις... πλουτισμού και κερδοσκοπίας. Το ECU ανεβαίνει, η ζωή εξατμίζεται.

Αν η Ευρώπη που οραματίζονται οι κεντρο-δε-ξέρω των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων είναι η (χαρωπή!) αναπαράσταση των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των ερειπωμένων πόλεων, της προσφυγιάς, και της πείνας, τότε φαίνεται να βαδίζουμε ολοταχώς για έναν επόμενο μεσαίωνα, μια ολοκλήρωση της μαρξιστικής εκδοχής της οργουελιανής δυστοπίας. Αλλά αυτά δεν χρειαζόταν να έχουμε έναν πόλεμο για να το πάρουμε χαμπάρι.

Η νέο-μεταμοντέρνα μάσκα του θεάματος, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ταυτοποίηση του φόβου για ένα κοντινό μέλλον, πνιγμένο μέσα στην παράνοια της κατανάλωσης, η οποία, έχοντας πάρει σάρκα και οστά μέσα στο ολοένα και διογκούμενο τεχνητό περιβάλλον της κυβερνητικής, αρχίζει να αυτοαναλώνεται, μα σαν δεν βρίσκει άλλο πέρα από τον εαυτό του, στρέφεται μανιασμένο προς την ζωοδόχο του πηγή, την ανθρώπινη δραστηριότητα, την οποία και τερματίζει με την σαφήνεια του λόγου μιας βόμβας.

I am the way of the future

Κύριε πρόεδρε-σας στέλνω ένα γράμμα-που ίσως να διαβάσετε-
Αν έχετε καιρό-Φτάσανε τα χαρτιά μου-πως πρέπει να καταταγώ
-να φύγω για τον πόλεμο-**το αργότερο Τετάρτη**

-Όμως κύριε
πρόεδρε-δεν πρόκειται να πάω-δεν βρέθηκα σε αυτή τη γη-
για να σκοτώνω αθώους
-Δε θέλω να θυμώσετε-μα πρέπει να σας πω
-πως το έχω πάρει απόφαση-
να γίνω λιποτάκτης

-Βλέπω στη λίγη μου ζωή
-πως πέθανε ο πατέρας μου-πως φύγανε τα αδέρφια μου-
και τα παιδιά μου κλαίνε-Η μάνα μου από τα βάσανα

-τώρα βαθιά στον τάφο-
γελάει με τους εξοπλισμούς-περιγελάει τους στίχους-
Όταν με χώσαν φυλακή-άρπαξαν τη γυναίκα μου-άρπαξαν τη ψυχή μου
-το παρελθόν που αγάπησα.

Αύριο ξημερώματα-τη πόρτα θα χτυπήσω

-στα μούτρα των νεκρών καιρών-**και θα χυθώ στους δρόμους-**
Θα

Ζητιανέψω τη ζωή μου-γυρνώντας τη Γαλλία-από Βρετάνη ως Προβηγκία
-και σε όλους θα φωνάζω

-άρνηση στην υποταγή
-άρνηση στην κατάταξη

-μην πάει κανείς στον πόλεμο-να φύγετε αρνηθείτε-

αν πρέπει αίμα να χυθεί-να δώστε το
δικό σας

-αφού αυτό διδάσκετε-σε όλους κύριε πρόεδρε

-κι αν είναι να με πιάσετε-πέστε στους χωροφύλακες-
ότι θα είμαι άοπλος-κι αν θέλουν ας μου ρίξουν.

ΜΠΟΡΙΣ ΒΙΑΝ

113 χρόνια από την
εξέγερση του Σικάγο

ΣΠΑΪΖ : Θα' ρθει μια
εποχή που η σιωπή θα
είναι πιο ισχυρή από τις
φωνές που
στραγγαλίζεται σήμερα.

ΕΝΓΚΕΛ: Ζήτω η
Αναρχία!

ΦΙΣΕΡ : Αυτή είναι η
ευτυχέστερη στιγμή της
ζωής μου.

ΠΑΡΣΟΝΣ : Ω,
άνθρωποι της Αμερικής,
θα μου δώσετε την άδεια
να μιλήσω; Αφήστε με να
μιλήσω σερίφη Μαίητσον.
Αφήστε να ακουστεί η
φωνή του λαού, Ω!...

Η ειρωνεία...
Στις 26 Ιουνίου 1893 ο
κυβερνήτης του Ηλινόης,
Τζων Άλιτζελτ, ζήτησε
συγνώμη!

Η πρώτη Μάη δεν είναι
αργία, δεν είναι ημέρα
γιορτής, είναι ημέρα
μνήμης και εξέγερσης και
ως τέτοια πρέπει να την
βλέπουμε.

Τιμή στους αναρχικούς
του Σικάγο.

Ο άνθρωπος είναι αναγκασμένος
να κατακτήσει την ελευθερία του,
η συντέλεση αυτού του άθλου δεν
είναι μόνο ένα έργο διανοητικό και
ηθικό είναι προπάντων στην τάξη
του χρόνου όσο και από την
άποψη της λογικής μας
ανάπτυξης, ένα έργο υλικής
χειραφέτησης

Μιχ. Μπακούνιν

ΣΕ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΕ ΦΙΝΩΝΩ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΣΕ ΦΥΛΑΚΙΖΩ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΕ ΣΚΟΤΩΝΩ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ,

ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΠΑΤΡΑΣ

ΑΦΙΣΤΑ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΑΠΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ

Όταν βλέπουμε ολόκληρη η ζωή μας να κλείνεται
σε καλούπια.

Όταν μας σφίγγει ο κλοιός μιας κοινωνίας τύπου
Όργουελ.

Όταν γινόμαστε έρμαια της αποχαύνωσης που
απλόχερα μας προσφέρουν.

*Τότε η επικινδυνότητα του λόγου και της πράξης του
κόσμου που επιμένει να σκεφτεται ελεύθερα είναι
αναγκαιότητα!*

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ Ν. ΜΑΖΙΩΤΗ ΚΑΙ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ